

Akademický rok 2018/2019

Bakalářská práce – posudek vedoucího

Jméno a příjmení studenta: Veronika Auerová

Název práce: Dědeček

Pro vytvoření sochařského portrétu svého dědečka si Veronika Auerová původně zvolila modelování voskem spojené s enkaustikou, voskovou malbou. Tento zajímavý technologický postup ale nakonec zaměnila za mnohem zajímavější způsob práce s velmi přesvědčivým výsledkem. Bakalářské práci předcházely dvě portrétní busty dědečka, z nichž jedna byla modelovaná ve vosku a druhá vycházela ze skenované hlavy později frézované do polystyrenu a nakonec polepené fotografickým portrétem. Pro skenované portréty námi dostupnou technikou je charakteristické to, že zachycují přesně základní tvary objemy a proporce na úkor detailů. Detaily se Veronika pokusila do portrétu vrátit modelováním ve vosku. Tento postup se ale ukázal mnohem méně přesvědčivý než následující spíše malířský přístup - Veronika na FaVU nastoupila do malířského ateliéru a dva roky malbu studovala. Vyfrézovanou hlavu začala pokrývat fotografickým portrétem. Nezvolila malbu ale ani počítačovou cestu, kdy se namapovaná fotografie z povrchu sochy sejme a v počítači rozloží do stříhu, který lze v ploše vytisknout rozřezat a fyzicky nalepit. Protože potřebuje do sochy vstupovat netechnicky, zvolila zdánlivě nemožnou cestu. Ručně stříhala portrétní fotografii na jednotlivé díly, kterými postupně hlavu polepovala. Vrátila tak soše dotek ruky i zmíněné detaily. Barva i fotografický detail daly portrétu výraz a živost. Stíny, které dávají fotografii plastičnost, nešly díky autorčinu ručnímu postupu proti tvarům sochy, ale staly se výtvarnou součástí fotografické malby. Po této popsané zkušenosti se autorka rozhodla tento postup použít pro svou bakalářskou práci a rozvinout ho do větší sochy. Portrét dědečka rozšířila na celou sedící postavu. Opět vyšla ze skenu, ale tentokrát ho rozřezala v počítači na vrstvy, které se staly podkladem pro vrstevnicové složení sochy z jednotlivě vyřezaných desek polystyrenu. Povrch sochy dotmelila a zbrousila a opět pokryla rozstříhanou fotografií. Výsledný dojem je ještě přesvědčivější než u busty. Postava starého muže sedí na židli, dívá se před sebe zachycena ve vzpomínce. Působí nesmírně živě, a přesto nemá s hyperrealismem nic společného. Díváme se na realitu, která nás nepřesvědčuje skutečným materiálem i tělesným napodobením živé kůže. Od začátku víme, že jde o interpretaci reality. Na hru ale přistupujeme hned od začátku, nejsme ale odvedeni od tématu momentem překvapení tak, jak tomu je u těch nejzdařilejších hyperrealistických děl. Práce Veroniky Auerové si velmi cením. Vnesla do ateliéru jiný způsob práce s tvary i detaily. Považuji její rozhodnutí dále nepokračovat v návazném magisterském studiu za nešťastné. Přeji ji do života hodně dalších, minimálně stejně dobrých děl, a práci hodnotím stupněm A.

Otázky k rozpravě:

Budete dále s touto technikou pracovat?

Závěrečné hodnocení: Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh klasifikace: A

Posudek vypracoval(a): prof. akad. soch. Michal Gabriel

Datum:

(Podpis vedoucího)